

Svekolika umjetnost **Franka Bušića** (književnost, slikarstvo, performans, gluma) neminovno se ističe među onim umjetnicima koji, na plećima posredničkih giganata, ne iskaču iz svake plaćene kulturološke rubrike. Upravo taj «underground» Bušić pretvara u medij pomoću kojega se, vješto ali i oprezno u smislu bilo kakvog neopravdanog pretjerivanja, primiće selektiranoj publici.

Nakon osam objavljenih knjiga (proza, poezija, haiku) autor se ponovno predstavlja čitateljima, i to konvencionalno-eksperimentalnim ali uglavnom ljubavnim pjesmama. «**Ostani noćas doma**» zbirka je stihova pretočenih u integrirane preslike slika i obratno, čime one već postojeće – pjesničke slike tvore takozvano dvodimenzionalno pismo. A kada je o slikama riječ, budite oprezni s mogućim uvredljivim kritikama. Franko Bušić je temperamentan Splićanin i prema vlastitim riječima, pričinjava mu «veliko zadovoljstvo biti umjetnik koji svojoj umjetnosti, pored intelektualne, može pružiti i fizičku obranu!» S književne strane, on je pjesnik dobronamjernik što svojim stihovima «opija one malobrojne, senzibilne u kojima još iskra žari». No nemojte ga olako shvatiti, guši ga «dosadna patetična poezija nejebanih žena i starih pijanaca».

Bušić prste svojih ruku spretno koristi dok slika ženske aktove. Koristi ih i dok piše o Njoj. Ponekad mu ih Ona «zarobi svojom utrobom». Ponekad njima prolazi po «grudima, bokovima i kosi jedne druge slikarice». Prsti kao alat, žene kao medij. Poezija kao rezultat rada. Mozak kao «spolni organ» za svaku od njih, ponaosob: Antoniju, Moranu, Mihaelu, Kseniju, Blanku, Irenu, Ženu u crnom... Pa i Njegovu maloljetnicu. Sve su one njegove muze, njegova neiscrpna inspiracija. Opčinjavaju ga «ženstvenom melankolijom». Visokim potpeticama. Uzdasima. Lakiranim noktima, crnim očima, dugim besramno razgolićenim nogama. Njihovi susreti su «krajnje neobični» (njoj pilsevi njemu rakija). Ponekad, poput buntovnog romantika, neku od njih sanja. Ili kleči pred njenom slikom. Ona je za njega najljepši model, iako zna da je luda (na njegovom krevetu «bocom trlja klitoris»). Tada «bježi poput golobradog dječaka iz okrilja njenog stana». Ostavlja susrete «krajnje nedorečenim». Putem se ispričava za sve izrečene uvrede i laži. I naposljetku ostaje sam, «autsajder i tuđinac u moru Turaka».

Ima «nešto erotično» u pismima koja autorov pjesnički subjekt dobiva od Nje. Usprkos tome, svjestan je činjenice da je «ponekad pivo bolje od žene a kauč udobniji od bračnog kreveta». Na njemu se jedno jutro probudio i shvatio «da se više ni oko čega u životu ne mora truditi» – žene će i dalje same dolaziti ili odlaziti. Svejedno, mnoge od njih, bilo na svom kauču ili njihovom krevetu, on će opet strastveno «zanjihati». Kao što se, primjerice, «njišu čempresi nad grobovima zaboravljenih pjesnika».

U Puli, 19. siječnja, 2013.

Daniel Radočaj

Iz zbirke:

ŠAMAR

kaže curka da će me prebiti
ona i njena ekipa
ako opet budem pisao na fejsu
o tome što nas dvoje radimo

mislio sam je išamarati
i izbaciti golu iz stana
i rekao sam joj to

jesi ikad udario ženu
upita ona
sad već brže navlačeći čarapice
jesam
bivšu ženu
jesam
irenu isto
da irenu isto

zato su te i ostavile

nisu me ostavile
pojeo sam ih

i nije nam baš neka priča
nakon vjerojatno najboljeg seksa
ali
jebo je hitler
kako može tražiti od pisca
da ne piše o najzanimljivijim doživljajima